

ДАНИЛО ЈОКАНОВИЋ

БЕЛИ АНЂЕО

БАНОВИЋ СТРАХИЊА

Велика је Мала Бањска!
Док светли ко ноћ ивањска,
с ње, на Бана, ни сећања
нису, к томе, ништа мања.

Косовом се краду ноћи
ко из песме неке старе
из које би могли доћи
они који и не маре

што је ноћца сасма тија...
Похарани бели двори,
и отета Анђелија,
за песму су изговори...

Ког ће чаша мимоићи
кад је Бану сва тазбина,
стари Југ и Југовићи,
понајвише ту због вина.

Смогао је Страхин-Бане
ону једну капљу крви,
што из ране, с чела, кане,
да задржи на обрви

крв да очи не замути,
да не тражи изговора
зашто треба устукнути –
никада се све не мора.

Зна Бан, опрост може да се
преиначи на кривицу,
расколи се усагласе,
превазиђу неверицу...

Уз Анђине бистре очи
страху места баш и није...
Ко ли ће нам посведочит
је ли могло другачије.

Како год се уприличи
сувишна је нова жртва –
у свакој је нашој причи,
од почетка, Анђа мртва.

БАРЈАК БОШКА ЈУГОВИЋА

Као ветру да пркоси
барјак пољем време носи

и док битка и сад траје
замаха јој вечност даје

Косовом се разлетео
као облак крсташ бео

на њему се и крст злати
из векова кад нас врати

огрнуте тешким мраком
па га и сад под барјаком

прати по пољу широку
суза у сестрином оку

РУКА ДАМЈАНОВА

бацају је у криоце мајци

Дубоко је урезана
у безнађе свака рана –

цаба ако и зацели
кад је нисмо преболели

Можда смрт и није ништа
гледано са разбојишта...

После боја, кад гаврани
надодају со по рани,

могла би нам песма ова
бити рука Дамјанова

што је смрћу обгрлила
из мајчиног – крила.

КОСОВКА ДЕВОЈКА

Док се, небом, звезде гасе,
вран-гавране оком пратим
још увек у страху да се
за зелени бор ухватим.

Крећемо се криомице,
с молитвама на уснама;
ноћ се, као црне птице,
наткрилила и над нама.

Нека се и бор осуши,
нек се проспу и сазвежђа,
цео свемир нек се сруши,
остаће реч – као међа.

Као да су из кондира –
свете речи ране блаже;

по попришту док пребирам
анђеоске слушајм страже...

С кнезом и мој женик оде,
одоше ми и сви свати,
ниједан од три војводе
из боја се не поврати.

Чини ми се, ко с бојишта,
или као са облака,
прхну птица, коњ зањишта,
негде неко и заплака...

Док се, небом, звезде гасе,
вран-гавране оком пратим
још увек у страху да се
за зелени бор ухватим.

БЕЛИ АНЂЕО

Као да си Белога анђела
у нека давна столећа
изван манастира срела
па те све на тај сусрет сећа

На мутном светлу прозора
са мемљивога зида
рука неког старог мајстора
слој по слој малтера скида

помало од година груба
и помало већ дрхтава
твој лик са припатног стуба
у сећање пресликава

успе ли да ти очи наслути
на слици прекривеној патином
моћи ће и усне додирнути
и оивичити тишином

Цела је црква осликана
и све су фреске с твојим ликом
узете ко с пруженог длана
прожете нечујном музиком

Ти и јеси Белога анђела
у некој нестварној причи
много пре него на фресци срела
па на њега и сама личиш

Држећ се давнашњих снова
и у њима твога лика
можда рука мајсторова
није знала да анђела слика